

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobkyně: **N. K.**, nar. X, státní příslušnost Kazachstán, X,
zastoupené Mgr. et Mgr. Janem Jungem, advokátem, Štěpánská
615/24, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů
1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 6. 2021, č.j. MV-81023-4/SO-2021,

takto:

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 10. 8. 2021, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 6. 2021, č.j. MV-81023-4/SO-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobkynino odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „Ministerstvo“), ze dne 26. 3. 2021, č.j. OAM-3584-30/DP-2020 (dále jen „prvoinstanční

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žalobkynina žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena dle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně neplnila v době platnosti víza, resp. dlouhodobého pobytu na území účel, pro který jí bylo vízum, resp. dlouhodobý pobyt povolen.

2. Pobyt cizinců na území ČR je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobkyně vyjevila žalobní tvrzení v částech IV. – VI. žaloby.
4. (část IV.) Odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná staví na rekapitulaci procesního postupu správního orgánu I. stupně, kde zejména účelově uvádí, jak správní orgán opakovaně vyzýval žalobkyni k doložení důkazů prokazujících konkrétní obchodní činnost její obchodní společnosti, nikoliv plnění účelu pobytu žalobce. Žalobkyně nad rámec zákonem požadovaných dokumentů doložila správnímu orgánu konkrétní požadované podklady a především sama čestně prohlásila, že za část hodnoceného období nedisponuje žádnými obchodními smlouvami a/nebo příjmovými doklady.
5. Tento fakt v žádném případě nehovoří o „nepodnikání“ žalobkyně, naopak, dotváří reálný stav řešené věci. Především, absence příjmových dokladů a nových obchodních smluv vedla správní orgán I. stupně k neprodloužení pobytového oprávnění žalobkyně právě z důvodu neplnění účelu jejího pobytu. Toto rozhodnutí žalovaná jednoznačně potvrdila, aniž by se pečlivě vypořádala s odvolacími důvody označenými žalobkyní a opřenými o zřetelné odůvodnění obsažené v dalších částech odvolání. Žalovaná své rozhodnutí podpořila odkazem na ustálenou judikaturu, která však pouze doplňuje žalovanou stanovenou úroveň, resp. určenou limitu pro aktivní a neaktivní podnikání obecně.
6. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Mimo jiné i z tohoto důvodu žalobkyně využila své právo na nezávislý soudní přezkum rozhodnutí. Žalovaná své rozhodnutí staví na pilířích, které však vznikly pouze na základě vlastního uvážení správního orgánu, vzhledem ke konkrétnímu případu žalobkyně. Žalovaná opakovaně chybně staví svá rozhodnutí na formulacích a obratech, které až procesně formálně používá na další obdobné případy. Žalovaná musí rozhodnutí tvořit pečlivě originálně a *ad hoc* ke každému jednomu řešenému případu. S takovým očekáváním se žalobkyně právě obracela prostřednictvím odvolání na žalovanou. Pobytové oprávnění žalobkyně, resp. její dlouhodobý pobyt, je označen specifickým názvem „podnikání – účast v právnické osobě“. Právě na tomto označení by měla žalovaná stavět obsah svého rozhodnutí, včetně prostorové lokalizace zúžené na území ČR (zda žalobkyně podniká na území ČR, zde se účastní v právnické osobě). Pečlivé zhodnocení těchto dvou meritorních milníků měl však hodnotit už i správní orgán I. stupně, který pouze účelově prověřoval zúžený obsah faktů, zřejmě na základě aktuální metodiky, kterou plošně nařizuje Ministerstvo vnitra ČR.
7. Žalobkyně v té souvislosti poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 5 Azs 125/2004-54, z něhož rezultovala tato právní věta: „Skutkový stav, který je založen na dedukcích a úvahách správního orgánu o účelovosti tvrzení účastníka řízení, aniž jsou řádně zhodnoceny veškeré důkazy účastníkem nabízené, nelze považovat za prokázaný.“

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

8. (část V.) Jako nesporný vnímala žalobkyně trend, kterým bylo již dávno potvrzeno, že je zcela nepodstatné, kolik dní ve sledovaném období trávil cizinec na území ČR (či nikoliv). Ostatně, v tomto smyslu došlo k úpravě znění § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Není tedy důvodné, aby soud musel přezkoumávat skutečnou délku pobytu žalobkyně na území ČR, navíc pouze za jedno sledované období. Žalobkyně, mimo původním zástupcem žalobkyně opakovaně označený judikát Nejvyššího správního soudu hovořící o délce pobytu cizince na území ČR v době sledovaného období, odkázala pro účely posouzení žaloby na rozsudek kasačního soudu ze dne 8. 11. 2017, č.j. 10 Azs 262 /2016-41. Obsahem tohoto rozsudku bylo určeno, že není důvodné hodnotit jako překážku pro prodloužení pobytu účastníka řízení jeho skutečnou délku pobytu na území ČR, navíc za jedno sledované období. Hlavní sporný moment však žalobkyně vnímala v chybném výkladu § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, a to oběma správními orgány. Tento výklad, opět až okázale procesně formálně, zastávají správní orgány Ministerstva vnitra a neváhají jej aplikovat ve svých rozhodnutích.
9. Taková rozhodnutí žalobkyně vnímala jako formální, bez pečlivého ohledu na *ad hoc* každý jeden případ, řešený navíc v konkrétním místě a čase. Označená dikce normy doslova uvádí, že ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplnil v době platnosti víza na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno. Žalovaná označuje toto znění normy jako explicitní, s čímž se žalobkyně neztotožnila. Žalobkyni v tomto řízení prokázané plnění účelu víza hodnotila žalovaná chybně jako neprokázané, resp. přímo uvedla, že žalobkyně neplnila účel uděleného posledního pobytu. Ministerstvo k věci uvedlo, že „(...) *smyslem každého pobytového oprávnění je skutečnost, že účel povoleného pobytu vyžaduje přítomnost cizince na území (...) Účastník řízení nejen svou nepřítomností v České republice, dlouhodobě nenaplnňoval znaky podnikání, a tudíž dlouhodobě na území neplnil účel posledního povoleného dlouhodobého pobytu.*“ Žalovaná takový závěr aprobovala.
10. Dle žalobkyně je nutno vycházet ze skutečnosti, že nikoliv smyslem, ale především právem a rozhodně ne povinností je čerpání jakéhokoli pobytového oprávnění cizince obecně. Správní orgány obou stupňů však dlouhodobě zastávají vlastní premisu, že udělování pobytových oprávnění je vlastně odměnou či darem, za který je zřejmě nutno vykazovat nezbytnou vděčnost. Jde však pouze o poskytnutí jistého práva cizinci, kdy, má-li být takové právo opakovaně poskytnuto, je třeba, aby původně poskytnuté právo plnilo účel. V případě žalobkyně bylo za hodnocené období bezesporu jejího práva na podnikání – účast v právnické osobě využito skvěle k účelu, ke kterému bylo žalobkyni původně poskytnuto.
11. (část VI.) Ať „podnikání“ nebo „účast v právnické osobě“ musí bezesporu tvořit hlavní náplň pro využití práva při dlouhodobém pobytu žalobkyně. Zároveň tyto dva meritorní rysy musí být správními orgány pečlivě hodnoceny při opakovaném poskytování takového práva. V případě žalobkyně správní orgány však takto nepostupovaly, když hodnotily pouze plnění faktického pobytu. Takové rozhodnutí je chybné, obzvláště za situace, kdy je pro Ministerstvo v podstatě druhořadé, jak žalobkyně v době sledovaného období podnikala či nikoliv. Správní orgány chybně a opět pouze na základě vlastního uvážení rozhodují, jaký druh pobytu či pouze víza by žalobkyni lépe vyhovovaly. Při takovém rozhodování se navíc správní orgán I. stupně snažil krátit již dříve poskytnuté právo žalobkyni, i přes fakt, že žalobkyně účel označeného práva bezpochybně plní.
12. Jednání v neprospěch účastníka správního řízení je obecně netolerováno již úvodními ustanoveními správního řádu, navíc v podpoře ustálené judikatury. Neplnění povinnosti správního orgánu, plynoucí z § 3 správního řádu, není opět možné tolerovat.

13. Pro účely označení hlavního odvolacího důvodu, kterým je nepochybně rozhodování na základě vlastního uvážení při chybném vykladu dotčených zákonných norem, žalobkyně vymezila pojem podnikání a pojem účast v právnické osobě.
14. Samotná účast v právnické osobě, resp. vlastnictví obchodního podílu kapitálové společnosti, není důvodem pro udělení a/nebo prodloužení dlouhodobého pobytu. Pokud však žalovaná aprobuje názor, podle něhož důvodem neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně je domnělý fakt, že neplnila v době platnosti pobytového oprávnění na území účel, pro který jí byl pobyt povolen, je nutné, aby se žalovaná vypořádala s reálným stavem věci a aby byla schopná odůvodnit, že žalobkyně po dobu dlouhodobého pobytu na území nepodnikala. To se nestalo a nikdo z účastníků správního řízení nedefinuje, jak podnikání a/nebo např. aktivní výkon činnosti jednatele vypadá. Správní orgány obecně, bez praktické zkušenosti v podnikání, stanovují hranice mezi aktivním, resp. neaktivním nebo snad pasivním podnikáním a/nebo výkonem funkce statutárního orgánu obchodní společnosti. Takové teoretické závěry správních orgánů však zřídka odražejí přesný praktický průběh podnikání a/nebo činnosti statutárních orgánů obchodních společností.
15. Vedle další činnosti žalobkyně co do podnikání obecně je nezanedbatelným faktem především její odpovědnost za chod firmy, kterážto činnost je jednoznačně činností aktivní. Taková odpovědnost je prakticky každodenní, neomezená lokalizací, ve které žalobkyně právě působí. Správní orgány chybně a nedůsledně stanovily hranici mezi aktivním a neaktivním podnikáním žalobkyně a/nebo výkonem činnosti jednatele obchodní společnosti, obzvláště když jako meritorní hodnotily vydané faktury a/nebo obchodní smlouvy. Odpovědnost jednatele obchodní společnosti za její bezvadný chod je činností zcela specifickou a jasně delegovanou, když takovou odpovědnost, resp. aktivní činnost žalobkyně prakticky každodenně vykonává.
16. Co je však pro účely žaloby mnohem důležitější definicí, která měla být žalovanou zřetelně aplikována, je pojem „řádný hospodář“ ve smyslu vystupování a odpovědnosti žalobkyně, jakožto jednatelky obchodních společností navenek. Pokud žalobkyně správně a úspěšně podniká, logicky musí vystupovat a jednat jako řádný hospodář. Takový příměr je v řešené věci jasně stanovenou limitou s pevnou strukturou, když žalobkyně byla toho názoru, že pokud jako řádný hospodář navenek vystupuje, lze zjednodušeně řečeno tvrdit, že „podniká“. Pokud tím navíc konstantně dosahuje zisku a je za tuto činnost ohodnocena odměnou, podniká úspěšně. Pokud má kapitálová společnost žalobkyně sídlo na území ČR, podniká žalobkyně vždy, resp. především i na území ČR. Podnikání je soustavná samostatná činnost určité osoby za účelem dosažení zisku. Podnikání je definováno jako soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní účet a odpovědnost za účelem dosažení zisku. Obě tyto obecné definice podnikání žalobkyně nadmíru naplňuje. Není rozhodně správným příměrem, že za „sledované období“ obchodní společnost žalobkyně nevytvořila zisk, resp. žádnou obchodní činnost. Samostatná činnost spočívá v tom, že určitá právnická nebo fyzická osoba samostatně rozhoduje o tom, jaké statky nebo služby bude na trhu poskytovat, jakým způsobem a kde bude své produkty vytvářet, s kým bude spolupracovat, jakým způsobem bude provoz financován, jaká bude právní forma podnikání, jakým způsobem se budou tvořit ceny, jakého zisku se má dosahovat. Přesně takovou samostatnou činnost žalobkyně vytvářela a byla za ní hodnocena finanční odměnou.
17. Dále, podle § 6 odst. 1 OZ platí, že každý je povinen jednat v právním styku poctivě. Poctivost lze zjednodušeně chápat jako přesvědčení jednajících osoby, že svým jednáním nepoškozují práva jiné osoby. Zvláštní právní úpravu definující přesněji pojetí péče řádného hospodáře

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

obsahuje ZOK, jenž z velké části nahradil úpravu ObchZ. Zde nacházíme výklad práv a povinností pro členy orgánů obchodních korporací, jako jsou jednatele, členové představenstev, dozorčích rad, správních rad apod. Na základě § 159 odst. 1 OZ je každý, kdo přijme funkci člena voleného orgánu, povinen vykonávat tuto funkci s nezbytnou loajalitou, s potřebnými znalostmi a s pečlivostí. Zákon zde rovnou také navrhuje k tomu, aby kdokoli, kdo péči řádného hospodáře schopen není, ačkoliv to musel zjistit už v okamžiku přijetí funkce nebo i kdykoliv později během jejího výkonu, vyvodil z toho pro sebe důsledky, tedy vzdal se práva nebo funkce nebo třeba alespoň zajištění si potřebných informací či osvojení si určitých dovedností. Pokud tak člen voleného orgánu neučiní, předpokládá se (neprokáže-li se opak), že jedná nedbale, čímž se automaticky vystavuje s tím spojené odpovědnosti – ať už soukromoprávní, tak ale i trestně nebo správně právní.

18. Hlavní vymezení a pojednání o péči řádného hospodáře se nachází v ZOK v části nazvané „Pravidla jednání členů orgánu“, a to sice v § 51 a násl. Podle § 51 odst. 1 ZOK jedná s péčí řádného hospodáře ten, kdo jedná pečlivě a s potřebnými znalostmi a zároveň při podnikatelském rozhodování, v němž mohl v dobré víře rozumně předpokládat, že jedná informovaně a v obhajitelném zájmu obchodní korporace; to ovšem neplatí, pokud nejde o rozhodování učiněné s nezbytnou loajalitou k obchodní korporaci. Pojmovými atributy péče řádného hospodáře tedy podle ZOK jsou a) pečlivost, b) potřebné znalosti, c) podnikatelské rozhodování, d) dobrá víra, e) rozumný předpoklad, e) informované jednání, f) jednání v obhajitelném zájmu obchodní korporace a g) nezbytná loajalita.
19. Netřeba dodávat, že každý z atributů péče řádného hospodáře nabývá různého rozměru a intenzity vždy v návaznosti na okolnosti konkrétní situace, ve které se daná osoba nachází. Přesně tento stav, rozměr a intenzitu činností žalobkyně měl však již správní orgán I. stupně ve svém řízení řádně hodnotit, k čemuž nedošlo. Právě tento moment měla žalovaná vnímat jako meritorní pro své rozhodnutí, avšak ta stvrdila názor Ministerstva, podle něhož přeneseně „pokud není žádná vydaná faktura, není podnikání“.
20. Žalobkyně je jednatelem a řádným hospodářem své kapitálové společnosti od roku 2007 a pro svoji společnost vykonává funkci statutárního orgánu přesně takovou dobu. Za výkon své funkce pobírá odměnu. K přiblížení hodnocené hranice, kdy jde o jednání s péčí řádného hospodáře, žalobkyně odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2016, sp.zn. 29 Cdo 5036/2015, podle něhož: *„Pro posouzení, zda rozhodnutí, která jednatel společnosti s ručením omezeným přijal při výkonu své funkce, byla učiněna v souladu s požadavkem péče řádného hospodáře, tak není významné, k jakým následkům taková rozhodnutí vedla (jakkoli by byly pro společnost negativní). I kdyby se očekávaný výsledek činnosti jednatele nedostavil, nebylo by z toho možné vyvozovat, že jednatel postupoval protiprávně.“* Z použitého judikátu lze vnímat, že ustálená hranice pro jednání ve smyslu řádného hospodáře je daleko pod úrovní, kterou konkrétně žalobkyně pro svou kapitálovou společnost vykonává. Žalobkyně je přesvědčena, že splnila veškeré atributy řádného hospodáře a že díky této pečlivé činnosti aktivně podniká na území ČR. Díky podnikání žalobkyně dosahuje její kapitálová společnost pravidelných výsledků hospodaření, za kteroužto činnost je žalobkyně řádně hodnocena formou finanční odměny.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

21. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 11. 10. 2021, v němž uvedla, že nadále trvá na svých závěrech, a odkázala na napadené rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

22. Žalobkyně byla řádně vyzvána k doložení podnikatelské činnosti, přičemž sama uvedla, že od 14. 3. 2018 do konce roku 2019 společnost POLI International s. r. o. nefakturovala, ani neuzavírala žádnou obchodní smlouvu. Žalobkyně popřela výkon podnikatelské činnosti. Žalobkyně ani netvrdila, že by jako jednatelka činila alespoň nějaké kroky v rámci podnikatelské činnosti. Žalovaná nesouhlasila s námitkou žalobkyně, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaná odkázala na příslušná zákonná ustanovení, judikaturu a jasně popsala, z jakých důkazů vycházela. Skutečnost, že žalovaná v obdobných případech používá podobné formulace a obraty (popřípadě též judikaturu), z jejího hlediska jen podporuje, aby bylo v obdobných případech rozhodováno (s přihlédnutím k jedinečnosti případu) obdobně.
23. Žalobkyně dále namítala, že je právem, nikoli povinností čerpání jakéhokoli pobytového oprávnění. K tomu žalovaná odkázala na judikaturu uvedenou v rozhodnutí. Pobyt cizince na území musí být odůvodněn. Jestliže pobyt není využíván, může být důvodem pro neprodloužení pobytového oprávnění či jeho zrušení. Žalovaná postupovala v souladu se zákonem, přičemž též podrobně rozepsala, že absence pobytu na území je indikátorem toho, že cizinec neplní účel, nikoli rozhodujícím kritériem.
24. Žalovaná (s odkazem na rozhodnutí Ministerstva) dále rozebrala, z jakých ustanovení při stanovení definice podnikání vycházela. Je zřejmé, že žalobkyně nepostupovala s cílem dosáhnout zisku, neboť rok a půl neuzavřela jedinou smlouvu a nevykázala žádnou podnikatelskou aktivitu.
25. Žalobkyně následně podrobně rozebrala pojem péče řádného hospodáře. Žalovaná odmítla zjednodušené tvrzení žalobkyně, že pokud není vydaná faktura, nejde dle žalované o podnikání. Žalobkyně sama v řízení před prvním stupněm uvedla, že nebyly vystaveny žádné faktury, ani uzavřena žádná obchodní smlouva. Žalobkyně dále ani netvrdila, že by učinila nějaké kroky k uzavření takové smlouvy či že by činila jakékoli jiné obchodní aktivity. Vedle toho strávila značnou dobu mimo území. Ministerstvo i žalovaná hodnotily působení žalobkyně jako jednatelky z komplexního hlediska. Nevystavené faktury jistě hrály svou roli, ovšem nebyly jediným indikátorem skutečnosti, že žalobkyně neplnila účel pobytu na území.
26. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

27. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
28. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
29. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
30. Jednání soudu konaného dne 28. 6. 2023 se žádný z účastníků řízení nezúčastnil, když jejich nepřítomnost byla omluvena.
31. Žaloba není důvodná.
32. Žalobkyně podala dne 12. 2. 2020 Ministerstvu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, a to dle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Poslední povolený dlouhodobý pobyt za účelem podnikání - účast v právnické osobě s platností do 12. 2. 2020 byl žalobkyni povolen dne 13. 2. 2018 a nabyl právní moci dne 14.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

3. 2018. S ohledem na tuto skutečnost prověřoval správní orgán I. stupně, zda žalobkyně naplňovala účel pobytu na území ČR za období od 14. 3. 2018 do 12. 2. 2020.
33. Spolu s žádostí žalobkyně předložila potvrzení finančního úřadu o neexistenci daňových nedoplatků, potvrzení zdravotní pojišťovny o neevidenci splatného nedoplatku, potvrzení finančního úřadu pro společnost POLI International s.r.o. (žalobkyně je jedním z jednatelů této společnosti a jejím stoprocentním společníkem) o neexistenci daňových nedoplatků, potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení pro společnost POLI International s.r.o. o neexistenci nedoplatků na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, penále a přírážce na pojistném.
34. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedoložila všechny náležitosti ve smyslu zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo výzvou dne 12. 2. 2020, č.j. OAM-3584-5/DP-2020, vyzvalo žalobkyni k odstranění vad žádosti, konkrétně k předložení dokladu zajištění ubytování, dokladu o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence, dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob odpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dokladu prokazujícího bezdlužnost cizince, dokladu prokazujícího bezdlužnost obchodní korporace, dokladu o cestovním zdravotním pojištění (na celou dobu předpokládaného pobytu) a dokladu o zaplacení pojistného uvedeného v tomto dokladu. K odstranění vad žádosti byla žalobkyni stanovena lhůta 20 dnů od doručení výzvy a s tím, že žalobkyně byla poučena o následcích neodstranění vad.
35. Žalobkyně reagovala na výzvu správního orgánu předložením výpisu z obchodního rejstříku společnosti POLI International s.r.o., potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o nedoplatku na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, penále a přírážce k pojistnému, potvrzení celního orgánu o neevidenci nedoplatků žalobkyně, potvrzení celního orgánu o neevidenci nedoplatků společnosti POLI International s.r.o. a potvrzení zdravotní pojišťovny o neevidenci splatného nedoplatku společnosti POLI International s.r.o. Následně (dne 2. 3., 3. 3. a 16. 4. 2020) žalobkyně předložila doklad (potvrzení) o zajištění ubytování včetně dodatků č. 3 a 4 ke smlouvě o nájmu bytu a cestovní doklady nezletilého syna. Stejněho dne předložila též potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti (pro výkon funkce jednatele) u společnosti POLI International s.r.o., smlouvu o výkonu funkce jednatele u společnosti POLI International s.r.o. (bez ověřeného podpisu), vyúčtování za elektřinu a plyn a nové potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti (s vyšším příjmem) včetně výplatních pásek.
36. Dne 16. 4. 2020 vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni (pod č.j. OAM-3584-17/DP-2020) k prokázání provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti, a to za období od 14. 3. 2018 do doby obdržení výzvy. Žalobkyně byla poučena o tom, že výkon podnikatelské činnosti společnosti POLI International s.r.o. je možné prokázat předložením např. obchodních smluv, účetních evidencí, faktur apod. Ministerstvo uvedlo, že má k dispozici rozvahu, výkaz zisku a ztráty a účetní uzávěrku společnosti POLI International s.r.o. za rok 2018, ale nedisponuje žádnými konkrétními doklady o podnikatelské činnosti této společnosti za období od 14. 3. 2018 do okamžiku vydání výzvy. Ministerstvo vyzvalo žalobkyni k předložení veškerých obchodních smluv, účetní evidence, faktur atd. ke společnosti POLI International s.r.o. za období od 14. 3. 2018 a poskytlo jí lhůtu 30 dnů ode dne doručení výzvy. Žalobkyně byla poučena o následcích nedodání uvedených dokladů.
37. Žalobkyně reagovala na výzvu dne 21. 5. 2020, kdy správnímu orgánu I. stupně předložila daňový doklad – fakturu č. 022020 vystavenou dne 17. 2. 2020 pro odběratele IGARATRAVEL s.r.o. za zprostředkování obchodních kontaktů, daňový doklad – fakturu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

- č. 012020 vystavenou dne 31. 1. 2020 pro odběratele Galyna Dyvotyan za zprostředkování obchodních kontaktů, daňový doklad – fakturu č. 032020 vystavenou dne 10. 3. 2020 pro odběratele společnost L & L STUDIO PRAHA s.r.o. za zprostředkování obchodních kontaktů a daňový doklad – fakturu č. 042020 vystavenou dne 7. 5. 2020 pro odběratele společnost IGARATRAVEL s.r.o. za zprostředkování obchodních kontaktů.
38. Dne 29. 5. 2020 a 23. 6. 2020 vyzvalo Ministerstvo výzvami č.j. OAM-3584-19/DP-2020 a č.j. OAM-3584-22/DP-2020 žalobkyni k prokázání provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti od 14. 3. 2018 do konce roku 2019.
39. Dne 13. 7. 2020 předložila žalobkyně prohlášení, že v období od 14. 3. 2018 do konce roku 2019 nemá POLI International s.r.o. žádné konkrétní doklady, které by byly podkladem pro přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2018 a 2019. POLI International s.r.o. v tomto období nefakturovala a ani neuzavírala žádnou obchodní smlouvu, jelikož k tomu nebyly vytvořeny patřičné podmínky na trhu v oblasti činnosti, ve které POLI International s.r.o. chtěla podnikat. V roce 2020 se situace zlepšila, následně ale přišla pandemie a došlo k útlumu podnikatelské činnosti.
40. Součástí správního spisu jsou rovněž přiznání k dani z příjmů právnických osob POLI International s.r.o. za roky 2018 a 2019. Podle nich předmětná společnost s ručením omezením nevykázala za uvedené roky žádný zisk.
41. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí: *„Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.“*
42. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí: *„Dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“*
43. Podle § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců platí: *„Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplnil v době platnosti víza na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“*
44. Úvodem soud s ohledem na obsah žalobních námitek, kdy se jednotlivé argumenty vzájemně prolínají, předestírá, že není jeho povinností reagovat na každou dílčí námitku a tu obsáhle vyvracet. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobkyniny argumentace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013-33, či rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).
45. Leitmotivem věci je spor o to, zda žalobkyně plnila účel dosavadního povoleného pobytu (podnikání – účast v právnické osobě). Soud připomíná, že žalobkyni byl onen dlouhodobý pobyt povolen na základě výkonu funkce jednatelky v obchodní firmě POLI International s.r.o. s předmětem podnikání (dle výpisu z obchodního rejstříku) pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor bez poskytování jiných než základních služeb zajišťujících řádný

provoz nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Jako jednatelka (spolu s manželem) je žalobkyně zapsána ve společnosti ode dne 10. 9. 2007.

46. Žalobkyně zpochybnila závěry správních orgánů, které podle ní „*hodnotily pouze plnění faktického pobytu*“, což je dle žalobkyně chybné. Žalobkyně vytýkala správním orgánům, že neuvedly, jak vlastně podnikání a aktivní výkon činnosti jednatele vypadá, přičemž svoji argumentaci vystavěla na teoretickém rozboru pojmu ve smyslu občanského zákoníku a zákona o obchodních korporacích.
47. Taková argumentace nemohla obstát.
48. Mylná byla především námitka, že bylo chybou, když správní orgány hodnotily plnění faktického stavu. Nadneseně by se dalo položit otázku, co jiného měly správní orgány posuzovat. Faktická plnění pobytu je totiž základním předpokladem pro závěr, že účel pobytu plněn je. Kdyby tomu tak nebylo, tak by v žalobkynině věci plně postačilo předložit např. výpis z obchodního rejstříku. Z tohoto pohledu je nedůvodný i závěr žalobkyně, podle něhož má-li kapitálová společnost žalobkyně sídlo na území ČR, podniká žalobkyně vždy, resp. především i na území ČR, protože to, že má POLI International s.r.o. sídlo v ČR, nevypovídá zhola nic o tom, zda tu také fakticky podniká.
49. Správní orgán I. stupně v té souvislosti správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č.j. 7 As 82/2011-81 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), kde kasační soud mj. vyjevil toto: „*Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.*“ A stejně přílehlavě Ministerstvo odkázalo na další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č.j. 9 As 80/2011-69, podle něhož plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno, tedy aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen (zde podnikatelská činnost), musela by být ona činnost v předmětném období alespoň převážně vykonávána. To, jak zdůraznil kasační soud, není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.
50. Bylo tedy jednoznačně na žalobkyni, aby Ministerstvu doložila vše, čím by bylo možno relevantně dokumentovat, že v příslušném období na území České republiky skutečně, fakticky podnikala. K tomu byla ostatně opakovaně vyzývána (viz výše) s tím, že ji správní orgán poučil o následcích nevyhovění takovým výzvám. Ministerstvo správně poučilo žalobkyni i o tom, že výkon podnikatelské činnosti společnosti POLI International s.r.o. (potažmo žalobkyně) je možné prokázat předložením např. obchodních smluv, účetních evidencí, faktur apod.
51. Žalobkyně nejen, že nic takového nepředložila (a fakticitu výkonu podnikání tak nedoložila), ale sama (v podání ze dne 13. 7. 2020) prohlásila, že v období od 14. 3. 2018 do konce roku 2019 nemá POLI International s.r.o. žádné konkrétní doklady, které by byly podkladem pro přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2018 a 2019. Předmětná společnost v tomto období nefakturovala ani neuzavírala žádnou obchodní smlouvu, jelikož k tomu nebyly vytvořeny patřičné podmínky na trhu v oblasti činnosti, ve které chtěla podnikat. Podle žalobkyně se v roce 2020 situace krátce zlepšila, následně však přišla pandemie a došlo k útlumu podnikatelské činnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

52. Shrnutí, sama žalobkyně jednoznačně potvrdila, že společnost, již je jednatelkou a skrze kterou na území ČR podniká, v rozhodném období žádnou relevantní faktickou podnikatelskou činnost nevykonávala. Byla to tedy žalobkyně, kdo správnímu orgánu I. stupně potvrdil kruciólní důvod pro závěr o neplnění účelu jejího dosavadního pobytu v ČR (ve světle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu). Tvrdí-li pak v žalobě, že podnikala úspěšně, neb byla za činnost jednatelky ohodnocena odměnou, nelze než konstatovat, že žalobkyni byl v řízení před správním orgánem poskytnut široký prostor pro to, aby prokázala fakticitu svého podnikání. Tuto možnost nevyužila. Je proto irelevantní, že žalobkyně pobírala za činnost jednatelky odměnu. Ta mohla být vyplácena např. z rezervního fondu vytvořeného dříve. Ostatně, i daňová přiznání za roky 2018 a 2019 potvrzují, že POLI International s.r.o. v těchto letech žádný zisk nevytvořila a jakákoliv odměna žalobkyně jako jednatelky tak nemohla být v těchto letech vyplácena ze zisku společnosti (= výsledku faktického podnikání). A ze stejného důvodu, totiž že to nikterak nepotvrzuje fakticitu podnikání, je nutno odmítnout i závěr, že pokud žalobkyně navenek vystupuje jako řádný hospodář, lze konstatovat, že podniká. Soud opakuje (a zdůrazňuje) – žalobkyně sama přiznala, že v předmětném období POLI International s.r.o. fakticky nepodnikala.
53. Předložené faktury na závěru správních orgánů (a soudu) nemohly nic změnit, protože byly datovány dne 31. 1. 2020, dne 17. 2. 2020, dne 10. 3. 2020 a dne 7. 5. 2020. Pouze faktura vystavená dne 31. 1. 2020 tak časově spadala do období relevantního pro věc (od 14. 3. 2018 do 12. 2. 2020), přičemž jediný takový doklad nemohl zvrátit závěr správních orgánů, že POLI International s.r.o., resp. žalobkyně fakticky nepodnikala, a tedy neplnila účel povoleného pobytu.
54. Soud pro úplnost konstatuje, že důvody, pro které nebyl žalobkyni prodloužen dlouhodobý pobyt na území ČR, nebyly založeny na délce doby, ve které žalobkyně (ne)pobývala v ČR v rozhodném období, ale na tom, že fakticky nebyl plněn povolený účel pobytu, tedy podnikání.
55. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního.
56. Soud neprovedl žalobkyní navržený důkaz napadeným rozhodnutím, neboť dokazování listinami, které jsou součástí správního spisu, se v soudním řízení správním neprovádí.

[V] Náklady řízení

57. Žalovaný správní orgán, jakožto úspěšný ve věci, by měl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. 6. 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.